

1.

Божия обичаше времето преди разсъмване. Това бяха най-тъмните часове. И най-тихите. Беше се увила в наметка с качулка, та да не се разбира мъж ли е или жена. И ако случайно я срещне някой подранил, да не я познае. Пое към Лобната скала. На няколко метра след нея се движеше сянка, също загърната в наметало с гула. Следваше я неотлъчно, но без да се приближава.

Тя се изкачи на скалата и се огледа. Усещаше, че придружаващата я сянка се е притаила в тъмнината и я пази. Знаеше кой е. И му имаше пълно доверие...

Застана на ръба, притвори очи и се заслуша в шума на водите на Янтра. Те ѝ говореха и рисуваха картини пред очите ѝ...

Видя младеж, около тринайсет-четиринайсетгодишен. Бе застанал до баща си и се разделяха с болярите, с които бяха ловували. Ловът им беше успешен, огромният глиган се бе превърнал във вкусни хапки, гарнирани със задушено кисело зеле и поляти обилно с тъмно ароматно вино. Сега Ивайло – така се казваше момъкът – нямаше търпение да се раздели с баща си и да хукне към онова малко селце, което се намираще в техните земи. Божия видя как го посрещна кра-

сиво момиче, как той свенливо я целуна по бузата... как двамата гледаха звездите и очакваха изгрева.

Внезапно, незнайно защо, ѝ се яви Константин Тих. Нахлу в ума ѝ и помете видението с двамата влюбени. Божия потръпна като от неприятен допир. Недолюбваше царя... Беше хлъзгав и пресметлив... Разведе се набързо с първата си жена, защото му изпадна възможност да се ожени за Ирина Ласкарина Асенина – внучката на цар Иван II Асен, и по този начин да се сроди с династията на Асеновци. Тогава добави името Асен и, благодарение на това, получи подкрепата на болярите да бъде избран за цар. Предшественикът му Мицо Асен действително беше неуспешен владетел. Константин се възползва. С интриги и заговори успя да предизвика размирици. Мицо Асен избяга и се затвори в крепостта си в Месемврия. Оттам сключи споразумение с Михаил VIII Палеолог и му предаде Месемврия срещу византийски земи в Мала Азия, където се укри от преследването на новия цар.

Тази година Ирина Ласкарина почина и Константин се озърташе за следващ изгоден брак. Божия виждаше какво щеше да последва. За да подобри отношенията си с византийския император и да върне обратно Месемврия на България, щеше да приеме предложението на Михаил да се ожени за племенницата му – Мария Палеологина Кантакузина, с обещанието да получи като зестра владенията при Месемврия и Анхиало. И Константин щеше да приеме брака с Мария, но василевсът така и нямаше да изпълни обещанието си. Тогава недалновидният Константин Тих Асен щеше да влезе в съюз с краля на Неапол и Сицилия – Шарл I Анжуйски, който винаги бе имал

амбицията да възстанови Латинската империя. Той щеше да подготви поход срещу Византия, заедно с българските войски.

Михаил щеше да отвърне на удара и да омъжи незаконната си дъщеря Ефросина Палеологина за татарина хан Ногай. Златната орда на Ногай щеше да изпълни поръчението на Михаил VIII и да нахлуе в България като византийски съюзник. Татарите щяха да вилнеят, да палят, убиват и изнасилват, да късат земи от България... Горкото момиче на Ивайло, помисли Божия... Ето защо ѝ се беше явил Константин при Ивайло и любимата му...

Но сега тя видя и как след три години Константин Тих ще влезе при жена си и ще ѝ каже с остър тон:

– И какво направи Михаил? Пробута ми яловата си племенница... Стратегът ми се ожени малко преди нас, а вече трето дете му се ражда... А ти... ти си като пресъхнала бъчва без дъно... все наливам, а няма нищо!

– Наливаш... – ще се разсмее подигравателно Мария, – от дъжд на вятър... И земята пресъхва, като не се полива редовно...

Нямаше да добави, че досега е имал две жени и никоя от тях не е родила...

Божия се усмихна. Знаеше, че скоро след този разговор Мария Палеологина ще вземе мерки... Разтърси глава. Какви глупости ѝ минаваха през ума сега, когато нещата тепърва започваха...

Наближаваше слънцето да се покаже. Тя забърза обратно към дома на Тертер. Времето бе настъпило...

Сянката я последва.

2.

В късния следобед копитата на коня на Елтимир изтропаха по плочника в двора на Георги. Никой не го посрещна. Отвори вратите сам, за да влезе. Беше оставил хората си в хана в долния град и бе дошъл да се види с брат си.

Скочи от седлото и се огледа. Дворът беше пуст. Нямаше кой да поеме поводите от ръцете му и да отведе коня в обора, да го разседлае, почисти и да му сложи овес и вода. А него да покани на трапезата, да му поднесе храна и вино. Не че беше гладен, връщаше се от лов на глигани, а гуляите след това бяха незабравими.

Обиколи нервно двора и се отправи към кухнята. Надникна вътре, прокашля се, ала и там нямаше никой. На огъня вреше вода в голям котел.

След малко се чуха забързани стъпки, една слугиня влетя вътре с котле в ръце и загреба от големия съд. Доля студена вода от едно ведро и щеше да излезе, ако Елтимир не бе стиснал лакътя ѝ, за да я задържи.

– Ей, какво става тук? Къде са всички? – попита строго той.

– Господарката ражда – отвърна слугинята, измъкна се от ръката му и забърза с котлето към другия край на къщата.

– Кажи на господаря си да дойде – извика подире ѝ Елтимир.

Слугинята като че не го чу, изобщо не обърна внимание на думите му и се изгуби по тъмния коридор.

Той излезе отново на двора и поседна на каменните стъпала, водещи към горния кат. Конят му нервно

потропваше с копита в другия край и от време на време процвилваше. Стори му се, че е минала цяла вечност, докато брат му се появи на двора. Елтимир се изправи и се вгледа в развълнуваното му лице.

– Е? – попита.

– Момче е – с треперащ глас отвърна Георги.

Елтимир пристъпи напред и го стисна в силна мъжка прегръдка. После двамата приседнаха на стъпалата.

– А ти къде така? – запита го Георги.

– Бях на лов – отвърна Елтимир. – При Никола, чувал си за него. Горите му са пълни с диви прасета. А селяните му правят най-вкусното кисело зеле... Няма по-хубаво от това след лов, когато ти отрежат мръвка от печения глиган, отгоре да я задушиш със зеле от казаните. А синът му Ивайло – страхотен младеж! Вече сам излиза срещу глигани. Е – тупна го по рамото той, – пожелавам ти и твоят син да стане такъв храбрец!

– Той ще е по-голям юнак – твърдо заяви Георги.

Чу се тропот на копита и в двора влезе Зент. Скочи от седлото и се поклони на госта.

– Заведи коня на брат ми в конюшната, Зент, да му дадат зоб и вода и да го почистят – нареди му Георги и се изправи, сетне се обърна към Елтимир: – Сега ще пратя някой да се погрижи и за теб. А аз ще отида да видя сина си...

После бързо се отдалечи.

3.

Георги пристъпи в стаята и Божия побърза да излезе, за да ги остави сами.

Мария лежеше успокоена, леглото бе приведено в ред, бебето до нея беше изкъпано и повито. Тя едва отвори очи при влизането му и се усмихна. Той приседна на единия край и се вгледа в мъничкото личице на сина си. Детенцето като че ли го усети и без да отваря очички, леко примлясна. Той погали Мария по челото, наведе се и я целуна по бузата.

– Благодаря ти – прошепна в ухото ѝ.

Остана още малко така, долепен до нейното лице, после се изправи и излезе.

Навън даде знак на Божия да се върне обратно вътре. Когато остана сам, се подпря на вратата и тихо заплака. От щастие...